[Khuynh Càn] Thiên Niên Luyến

Contents

[Khuynh Càn] Thiên Niên Luyến **1**
1. Chương 1: Tiết Tử 1
2. Chương 1-2 5
3. Chương 2 8
4. Chương 3 11
5. Chương 4 14
6. Chương 5 17

[Khuynh Càn] Thiên Niên Luyến

Giới thiệu
Thể loại: Huyễn huyễn, cổ trang, cung đình, ngược luyến, HE (Maybe)…. Tình trạng hoàn: theo tác giả viết. Nhân sinh

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/khuynh-can-thien-nien-luyen

1. Chương 1: Tiết Tử

Nhân sinh là gì? Phù sinh là gì?

Tình đến, tình đi tựa như một giấc mộng thoáng qua

Tam kiếp luân hồi vẫn không thể buông tay

Vẫn muốn cùng ngươi….

Bích Lạc, Hoàng Tuyền nắm tay sóng bước……

Từ khi trời đất hình thành, thiên địa đã chia ra làm lục giới bao gồm: Thần giới, tiên giới, Yêu giới, Nhân giới, Ma giới và Minh giới. Vương của lục giới từ ngàn vạn năm trước đã đưa ra giao ước không xâm phạm lẫn nhau, cùng nhau sinh tồn. Nhưng cho dù là thần tiên, yêu ma, hay loài người mấy ai là không ôm trong lòng một tham vọng bá vương, do đó những trận chiến vẫn liên tục diễn ra bất chấp giao ước đã được

thành lập từ thượng cổ. Trong đó, Minh giới là vùng đất nằm giữa Ma giới và Thần giớii, hơn thế nữa đó còn là nơi ảnh hưởng rất lớn đến sự tồn vong của Nhân giới. Một vùng đất hiểm yếu như vậy không tránh khỏi hổ soái rình rập, đó cũng là lý do từ ngàn năm nay, trên khắp Minh giới nơi nơi đều là máu nhuộm hoàng sa, xương trắng ngàn dặm.

Phong Đô thành, Huyễn Minh Điện.

Giữa đại điện vắng vẻ, một nam nhân lặng lẽ ngồi trên chiếc ngai vàng rộng lớn hoa lệ, hắn một thân tử y cao quý nhưng lại toát lên vẻ cô đơn, sầu muộn. Mái tóc đen buông xõa che đi khuôn mặt anh tuấn tràn ngập sự ưu tư hòa bất lực, đôi mắt sâu thẳm, mênh mông nhưng lại đen tối hơn cả màn đêm đang ngự trị khắp không gian bên ngoài. Hắn ngồi đó, nhìn đăm đắm vào một điểm vô định trong không gian, tĩnh lặng như một pho tượng thần bất tử nhưng lại nhàn nhạt để lộ ra một cỗ khí chất làm kinh động nhân tâm.

"Đại vương, có một vị bạch y tiên sinh muốn gặp ngài, chúng thần đã ra sức ngăn cản nhưng y…."

Đại vương, đúng, hắn chính là U Minh giới giới chủ, Huyền Phong Minh vương.

"Mời vào!!!" Lời của tên thủ hạ còn chưa dứt hắn đã nhanh chóng khoát tay cắt ngang, trên khuôn mặt đầy nét ưu tư lúc nãy bây giờ lại để lộ ra một tia vui mừng.

"Tuân lệnh!!"

Tên lính nhanh chóng quay lưng đi ra ngoài, chỉ ít phút sau đã xuất hiện trở lại, cung kính đưa tay mời đón.

"Mời!!!"

Theo sau là một người thiếu niên tuổi chỉ độ chừng mười bảy, mười tám, trên thân hình mảnh mai khoác hờ một tấm áo choàng bạch sắc thanh nhuần, thuần khiết. Đôi mày thanh tú, cao ngạo như viễn sơn, rèm mi thật dài che đi đôi mâu quang đen thẫm không hề vương chút bụi mờ nhưng lại lạnh lùng lãnh đạm tựa đỉnh núi ngàn năm tuyết phủ, mi gian một điểm chu sa thê diễm, tuyệt trần nhưng lại phảng phất vài phần ưu thương tịch mịch. Khóe môi tuyệt mĩ vẽ nên một nét cười nhàn nhạt ẩn chứa vạn phần mông lung hư ảo. Ngay khi y vừa bước vào, cả tòa đại điện rộng lớn đều tràn ngập một mùi lãnh hương u nhã, thanh thoát. Bạch y thiếu niên không hề đến một mình, trên tay y còn bế theo một hài đồng chưa được tròn tháng vẫn đang say giấc.

U Minh vương quay đầu, nét mặt rạng rỡ một nụ cười khi hắn nhìn thấy thân ảnh của người vừa xuất hiện.

"Tiểu huynh, đã một ngàn năm không gặp. Người dám mặc bạch y xông vào tử điện này chỉ có một mình huynh thôi!!"

"U Minh vương, ngài quá khen rồi."

“Từ khi nào huynh lại gọi đệ là U Minh vương vậy?”

Y nhẹ mỉm cười, vẫn là một nét cười nhàn nhạt hư ảo như trước nhưng bất chợt lại mang theo một chút ưu thương.

“Đã một ngàn năm rồi mà đệ vẫn chẳng hề thay đổi, Huyền Phong.”

“Đương nhiên rồi, đệ làm sao thay đổi được. Mà Tiếu huynh, hôm nay huynh đến có việc gì vậy? Đứa trẻ này là sao? Đừng nói với đệ là con huynh nha!”

Hắn chỉ chỉ vào đứa trẻ mà y đang bế trên tay, trong mắt không dấu được sự tò mò. Hài đồng đó mi thanh mục tú, mày rậm trán rộng tuy chỉ mới là một đứa bé còn ẵm ngửa nhưng đã nhàn nhạt lộ ra một thứ khí chất bất phàm.

Y cúi đầu, lặng lẽ nhìn đứa trẻ vẫn đang say ngủ, trong đáy mắt sâu thẳm ánh lên một tia bi ai, sầu muộn. Ánh mắt đó lướt qua chỉ trong một khoảng khắc, nhưng chỉ một khoảng khắc cũng quá đủ để Huyền Phong nhìn ra một chút tâm tư trong lòng y.

“Tiếu huynh…”

“Huyền Phong…” Hắn chưa kịp cất lời đã bị y cắt ngang. Một lần nữa ánh mắt lạnh lùng của người trước mặt lại đang hướng thẳng vào hắn.”Hôm nay ta tới tìm đệ là vì chuyện của đứa trẻ này. Ta muốn đệ giúp ta một việc.”

“Huynh cứ nói, đệ sẽ tận lực tương trợ.”

“Ta muốn đệ thay ta nuôi dưỡng nó!!”

“Ý huynh là….” Hắn kinh ngạc nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của người trước mắt. Quen y đã hơn cả ngàn năm nhưng hắn quả thật chưa bao giờ hiểu được con người mà hắn luôn xem là huynh đệ này. “Tiếu huynh, ý huynh là… nhưng nó chẳng phải là…”

Y hạ mắt nhìn đứa trẻ đang say ngủ trong lòng, rèm mi thật dài phủ bóng lên khuôn mặt tuyệt mỹ như ngọc khiến người đối diện không thể nhìn ra được biểu hiện ẩn sâu trong đôi mâu quang đen thẳm đó, chỉ có thể nghe được giọng nói ôn nhu thản nhiên cất lên, thản nhiên đến mức khiến người khác đau lòng: “Từ nay về sau ta sẽ không thể xuất hiện trước mặt nó nữa, vì vậy, ta muốn đệ thay ta nuôi dưỡng nó. Thay vào đó, ta sẽ tận lực giúp đệ bảo toàn Minh giới trong vòng một ngàn năm, sau thời hạn đó, ta dù có muốn cũng là lực bất tòng tâm.”

Sau lời nói của y, không gian giữa hai người lại chìm vào một khoảng im lặng nặng nề, hắn đưa mắt chăm chú nhìn y, còn y vẫn trước sau thủy chung ngắm nhìn hài tử đang ôm trong tay, phảng phất giống như muốn khắc ghi tất cả những đường nét, những ký ức về nó tận sâu trong cõi lòng.

"Được, đệ nhận lời huynh. Đệ sẽ nuôi dưỡng nó. Đệ sẽ coi nó như con ruột của mình mà dưỡng dục nó nên người."

Y ngẩng đầu, trong đôi con ngươi sâu thẳm tràn ngập vẻ lãnh đạm băng hàn, nhưng mặt băng kia lại quá đỗi mỏng manh, không thể che dấu hết nỗi đau, sự luyến tiếc trong cõi lòng.

"Đa tạ"

Đem đứa trẻ đặt vào vòng tay rắn chắc của U Minh vương, nhưng bàn tay y vẫn lưu luyến trên khuôn mặt hài tử, ngón tay bạch sắc nổi rõ trên sắc da hồng hào của trẻ thơ, vẽ theo từng đường nét khuôn mặt rồi dừng lại giữa hai chân mày. Từ đầu ngón tay một luồng bạch sắc bất chợt lóe sáng cùng với mùi lãnh hương hoa đào thấm đẫm khắp không gian. Dường như luồng bạch sắc cũng làm kinh động đến giấc ngủ của đứa nhỏ khiến cho nó khẽ trở mình, nhưng khi y vừa rút tay về nó lại chìm sâu vào mộng đẹp.

U Minh vương từ nãy đến giờ vẫn chăm chú theo dõi hành động của y lúc này mới lên tiếng.

"Tiểu huynh, tên của nó huynh định đặt như thế nào?"

Y có chút thất thần khi nghe câu hỏi của hắn, nhưng cũng nhanh chóng trấn định thần trí, nhàn nhạt đáp lời: "Tùy đệ!!"

"Vậy, đệ sẽ gọi nó là Phương Quân Càn!!"

Y mạnh ngẩng đầu, trong ánh mắt là vô số những cảm xúc đan xen vào nhau.

"Tại sao….?"

"Hoàn Bích Quy Triệu!!" *(Tương đương với câu vật hoàn cố chủ)*

Hắn mỉm cười nhìn y, trong nụ cười đó ẩn chứa vô vàn thâm ý sâu xa.

Y nhìn hắn một lúc rồi lặng lẽ quay lưng, chỉ nhàn nhạt buông lỏng một câu.

"Tùy đệ."

Nhìn bóng người như hư ảnh sắp tan biến vào màn đêm, hắn không thể kìm nén những cảm xúc trong lòng mà buông ra một câu.

"Khuynh Vũ, huynh làm vậy có đáng không?"

Đáp lại hắn chỉ có tiếng thoảng nhẹ của ngọn gió đêm, mang theo một tiếng cười hư ảo.

Đêm đó trên đỉnh Thiên Vân một cột ánh sáng trắng xuyên thấu cả bầu trời, chiếu rọi toàn cõi U Minh giới, ánh sáng trải rộng quét sạch những kẻ ngoại lai dám đặt chân vào Minh giới, thanh tẩy cả mùi huyết tinh vẫn liên tục lượn lờ trong không gian suốt mấy trăm năm qua, thay vào đó là một mùi lãnh hương u nhã tràn ngập khắp núi rừng. Khi ánh sáng cuối cùng cũng vụt tắt, tất cả thần dân Minh giới đều lập tức nhận ra, cả ngọn Thiên Vân trong phút chốc bị bao phủ bởi ngàn vạn gốc đào quanh năm khoe sắc rực rỡ, lạc hoa vần vũ che mắt tất cả những ai dám bước vào cấm địa. Từ xa nhìn lại, có thể nhìn thấy trên đỉnh Thiên Vân một gốc đào cao ngạo hướng về trời xanh, quanh thân bao phủ một lớp băng hàn, lóe lên thứ ánh sáng trắng lạnh lẽo mà diễm lệ dưới ánh dương quang cùng nguyệt minh. Từ đó, Thiên Vân trở thành nơi cấm địa của U Minh giới, chưa một ai có thể bước vào nơi đó mà toàn mạng trở về. Chính điều đó đã khiến cho vùng đất diễm lệ kia càng ngày càng trở nên cô đơn, cách biệt hẳn so với bên ngoài. Cũng từ đó Minh giới trở thành một cõi bất khả xâm phạm đối với Ngũ giới còn lại và ngày càng trở nên phồn thịnh.

.

2. Chương 1-2

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, lại một ngàn năm nữa trôi qua trên U Minh giới. Trong một ngàn năm đó, Minh giới không hề kinh qua một trận chiến khốc liệt nào, nhưng điều đó không có nghĩa U Minh vương lại coi thường việc luyện binh. Quân đội Minh giới trong một ngàn năm qua đã phát triển vô cùng hùng hậu với vô số những đội binh tinh nhuệ. Không những thế, nơi đây từ một vùng đất tràn ngập huyết tinh mưa máu nay đã thay da đổi thịt biến thành một vùng đất phồn thịnh, người người no ấm, cuộc sống sinh hoạt trở nên sầm uất, giao thương mua bán cũng không ngừng phát triển.

Cho dù vật đổi sao dời, biển xanh hóa thành nương dâu nhưng gốc đào năm nào trên đỉnh Thiên Vân vẫn không hề thay đổi. Vẫn một lớp áo băng giá lóe lên ánh quang mang lạnh lùng, vẫn cao ngạo, tịch mịch hướng về bầu trời, lặng lẽ đứng nơi cao xa kia tuyệt ngạo ngắm nhìn nhân gian trải rộng bên dưới. Trong khoảng thời gian thiên thu đó, đào lâm cấm địa kia vẫn chưa từng in dấu chân người, cho đến một ngày của ngàn năm sau.

Bên ngoài cấm địa đào lâm.

"Điện hạ, điện hạ, xin dừng ngựa. Phía trước là cấm địa U Minh giới, không thể xâm phạm! Rất nguy hiểm, xin người mau dừng bước!!!"

Thiếu niên trường sam hỏa hồng, quay đầu ghìm cương nhìn đám thuộc hạ đang hỏa tốc theo sau. Mày kiếm mắt sao, kiêu dũng như lửa, dung mạo tôn quý, hoa lệ nhưng lại toát lên vẻ ngạo nghễ khinh cuồng: "Cấm địa, ta không tin là ta không thể vào!!"

Nói rồi lập tức xoay người, hai chân thúc ngựa một mình phóng thẳng vào cấm địa đào lâm. Càng vào sâu đường càng khó đi, những nhánh đào cổ thụ không ngừng chìa ra cản bước, lạc hoa phi vũ đầy trời, lả tả buông rơi nhuộm hồng cả mặt đất. Nơi nơi, trên trời dưới đất đều ngập chìm trong một sắc hồng u tịch,

bày ra một vẻ đẹp thanh nhã thoát tục, khiến người không khỏi luyến lưu, tiếc nuối không thể cất bước. Hồng y thiếu niên ghìm cương ngựa, đưa mắt ngắm nhìn không gian xung quanh, những gốc đào ngàn năm tịch mịch, lạc hoa phi vũ đầy trời, cảnh sắc như ảo, như mộng, như tiên cảnh chốn nhân gian nhưng không hiểu sao hắn vẫn cảm thấy thiếu một thứ gì đó. Hắn phóng mình khỏi lưng ngựa, buông lỏng dây cương, tuấn mã hiểu ý mà cùng hắn thả bộ song hành, tiến sâu hơn vào chốn đào lâm hoa mộng. Hắn cứ bước đi vô định, ánh mắt ngắm nhìn xung quanh nhưng lại vô thức như đang tìm kiếm một điều gì đó. Cuối cùng một khoảng rừng thưa cũng hiện ra trước mắt. Nơi này là ngay dưới chân đỉnh Thiên Vân luôn ẩn hiện trong mây, ngước mắt nhìn lên có thể nhìn thấy đỉnh núi cao cao chìm khuất trong sương mờ, một ánh quang mang tinh khiết vẫn ngàn năm tỏa sáng dưới ánh dương quang chói lọi. Cho dù nơi này không hề có một gốc đào, nhưng lạc hoa vẫn nhẹ nhàng buông rơi, tựa như từ trời cao thả xuống.

Hắn đưa mắt hướng về đỉnh núi, mãi chăm chú theo dõi tia bạch quang xinh đẹp phát ra từ thân băng đào ngàn năm kia mà không hề phát giác hàng trăm, hàng ngàn dây leo đang từ trong rừng lặng lẽ bò ra như một bầy rắn, nhẹ nhàng tiến về phía hắn.

Một lực siết mạnh dưới chân làm hắn giật mình thức tỉnh, nhìn lại thì toàn thân đã sớm bị một đám dây leo bao quanh, cho dù hắn dùng sức như thế nào thì đám dây leo đó vẫn không hề nới lỏng mà dường như lại cuốn chặt thêm, Trong khi hắn đang chật vật ứng phó với đám dây trên người, bên khóe mắt đột ngột phát hiện một chuyển động mạnh mẽ từ trong rừng đào, ngay sau đó là hằng hà sa số những nhánh cây nhọn hoắc như hàng trăm, hàng ngàn thanh kiếm bén ngót đang nhanh chóng lao về phía hắn. Thiếu niên khẽ nhếch môi, ánh mắt như sao lóe lên một tia sắc lạnh. Từ bàn tay hắn đang nắm chặt đám dây leo trong phút chốc bùng lên một ngọn lửa đỏ rực. Hỏa hồng nhanh chóng trùm lên đám dây leo khiến chúng vội vàng buông lỏng người hắn, tụt nhanh vào lại trong rừng. Hắn lập tức vung tay, từ bàn tay phát ra một tia huyết sắc đỏ rực, ánh huyết quang như một đạo kiếm khí sắc bén, chém đứt tất cả những nhánh đào đang hung hãn, cuồng nộ lao đến.

Hắn nghiêng người định thân, hồng y tung bay trong gió như một ngọn lửa rực cháy, nổi bật lên giữa sắc hồng thê diễm của hoa đào, ánh mắt như kiếm quang hướng về đào lâm trước mắt, cả người tĩnh lặng nhưng lại toát ra một cỗ khí chất uy nghiêm, kiệt ngạo.

Trong lùm cây có động, ngay sau đó một con chim trắng muốt vội vã bay ra, phóng thẳng lên đỉnh Thiên Vân ngàn năm.

"Tuyết Phi Điểu? Phụ vương sai nó tới đây làm gì?"

Không để phí thời gian, hắn lập tức phi người phóng theo, hướng đến đỉnh núi bao phủ trong mây mờ.

Vừa đặt chân lên đỉnh núi, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là màu trắng. Trắng của mây, trắng của sương khói lượn lờ khắp không gian và màu trắng băng giá của tuyết. Hắn khinh thân khinh cước tiến sâu hơn vào vùng đất trắng xóa, cũng không hiểu tại sao chính bản thân lại trở nên dè dặt, cẩn thận như vậy. Hắn cứ đi như vậy, cho đến khi trong đám sương khói phía trước lờ mờ hiện lên hình bóng của một thân cây, dấn thêm vài bước, tất cả cảnh vật trong phút chốc hiện ra vô cùng rõ ràng trước mắt.

Trên đỉnh núi ngàn năm ngự trị một thánh hồ xanh thẳm, sương khói lượn lờ, những cột băng trong suốt nối thành con đường kéo dài ra đến giữa hồ, nơi một gốc băng đào hùng vĩ, vươn lên từ trong làn nước lạnh giá, lặng lẽ phản chiếu ánh sáng mặt trời, phát ra một tia quang mang diễm lệ hòa cùng sắc hồng nhàn

nhạt của tán đào bị bao phủ trong băng. Những cành lá rậm rạp đan xen vào nhau tạo thành một khoảng băng sàng ngay giữa thân cây, trên đó ẩn hiện một thân ảnh bạch y như hòa cùng sắc tuyết của màn sương khói nơi này. Vừa nhìn thấy thân ảnh người kia, hắn giống như bị một thứ ma lực vô hình dẫn dắt, vô thức tiến về phía trước, cho đến khi định thần lại người đã đứng bên băng sàn đang chăm chú nhìn người bạch y thiếu niên trước mắt. Y nhân tĩnh lặng nằm trên băng sàn lạnh giá, bàn tay buông thõng, từng ngón tay thon dài như phản chiếu ánh bạch sắc của băng hàn mà óng ánh tựa bạch ngọc. Làn da trắng gần như trong suốt, hòa cùng màu trắng tinh khiết của băng tuyết nơi này, mái tóc đen xõa dài, nổi bật trên băng sàn bạch sắc, đôi hàng mi thật dài khép chặt phủ bóng lên khuôn mặt mong manh mà diễm lệ thanh quý, mi gian một điểm chu sa thắm đỏ cao ngạo.

Hắn lặng người ngắm nhìn, khuôn mặt của người dường như gợi lên trong lòng hắn một cảm giác quen thuộc. Hắn mải nhìn như vậy, đến mức hoàn toàn không để ý đến hàng mi của người khẽ động, để lộ ra một đôi mâu quang đen thẳm mờ sương. Khóe miệng câu dẫn ra một nét cười tuyệt luân.

"Phương Quân Càn…."

Thanh âm của người rõ ràng là rất trong trẻo, rất nhẹ nhàng nhưng khi vào đến tai hắn lại như một tiếng sấm làm rung động cả cửu thiên, vang vọng một giọng nói trầm ấm nhưng vạn lần kiên định, thanh âm đó như trỗi dậy từ sâu trong cõi lòng, vọng về từ một ký ức xa xăm.

"*Đào chi vi ước, hồng cân định tình, dây đỏ kết tóc. Thượng thiên chứng giám. Thử tình, thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền"*

Ngay sau đó là hàng loạt những hình ảnh như chớp quang lướt nhanh qua trước mắt.

Một bàn tay tinh xảo như ngọc đang đưa về phía hắn.

Một bầu trời rực lên màu máu, những xác người la liệt trên chiến địa hoang tàn,

Một nụ cười diễm lệ, một hàng mi dài rợp bóng trên hoa dung như ngọc.

Những giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ tuôn rơi.

Một dải hồng cân thắm đỏ như vết máu rạch ngang bầu trời.

Một ánh mắt trong trẻo nhưng tràn ngập thâm tình đang tĩnh lặng nhìn hắn.

Một gốc đào nở rực trong một trời tuyết trắng trên đỉnh núi ngàn năm cô tịch.

Tất cả những hình ảnh đó cuộn xoáy vào nhau, lướt nhanh qua hắn như một cơn lũ của ký ức, nhưng cũng nhanh chóng tan biến tựa một ảo ảnh hư vô. Thứ duy nhất còn đọng lại chỉ là thân ảnh người tịch mịch

đứng dưới cơn mưa lạc hoa ngập trời. Bóng dáng đó mông lung, hư ảo như một hồi mỹ mộng chợt tan. Cõi lòng đột nhiên đau nhói như bị trăm ngàn mũi kim dằng xé.

Tam kiếp luân hồi, tình đến, tình đi, thoảng qua như giấc mộng Nam Kha, thứ cuối cùng còn lại, phải chăng chỉ là một nỗi đau thiên thu?

Phương Quân Càn lắc lắc cái đầu đang đau như búa bổ, cố gắng trấn định tinh thần. Ngước mắt nhìn lại đã thấy người kia thanh tỉnh từ bao giờ, đang đưa đôi mắt trong trẻo nhưng tràn ngập lãnh ý nhìn hắn. Thanh âm y ôn nhuận, trong trẻo nhưng lại vô cùng cao ngạo, lạnh lẽo hơn cả hàn băng tồn tại nơi này.

"Làm sao ngươi tới được đây?"

Hắn mê mê hoặc hoặc nhìn y một lúc lâu, hoàn toàn không có ý trả lời câu hỏi vừa rồi. Sau đó lại vô tình bật ra một câu, không phải là câu trả lời mà lại là một câu hỏi.

"Ngươi là ai?"

Lời vừa thốt ra liền nhận thấy bạch y thiếu niên khẽ chấn động thân người. Rất nhanh, rất nhẹ nhưng rõ ràng đó là một cái run khẽ. Phương Quân Càn đưa mắt nghi hoặc nhìn người bạch y thiếu niên vẫn lãnh ngạo ngồi trên băng sàn kia lạnh lùng nhìn hắn, phảng phất giống như cử chỉ vừa rồi chỉ là do đầu óc hắn tưởng tượng ra.

Nơi đây, trên đỉnh Thiên Vân ngàn năm tuyết phủ một người hồng y rực lửa, một người bạch y thanh nhuần, tĩnh lặng nhìn nhau giữa một trời tuyết trắng như đang vẽ lại một khung cảnh hoa lệ trong một đoạn hồi ức năm nào. Chốn này tương ngộ, phải chăng là để viết tiếp một đoạn ái tình đã phủ mờ thiên thu? Hay cuối cùng vẫn chỉ là một trò trêu đùa của số mệnh?

3. Chương 2

Bạch y thiếu niên đột ngột mỉm cười, rất nhẹ, rất lạnh, mang theo cả một chút khinh thường trong nét cười như thu thủy. Đưa mắt chăm chú nhìn hắn, khiến Phương Quân Càn cũng cảm thấy có chút, bồn chồn, bối rối.

"Ngươi ngay cả một chút lễ nghi cơ bản cũng không biết sao?"

Nghe ngữ khí khó chịu của y hắn mới chợt nhận ra hành động vừa rồi là vô cùng thất lễ. Cho dù y là ai, nếu đã là người có thể sống nơi cấm địa U Minh giới khẳng định không phải là một nhân vật đơn giản. Nghĩ vậy hắn vội vàng hành lễ: "Tại hạ Phương Quân Càn…"

"Ta không hỏi ngươi là ai. Ta hỏi, sao ngươi lại đến được nơi này?" Bạch y thiếu niên khẽ nhíu đôi mày

kiếm, lạnh lùng cắt ngang lời hắn.

"Làm sao? Ta đi qua đào lâm rồi đến đây thôi."

Y mím nhẹ đôi môi xinh đẹp, đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn người hồng y thiếu niên trước mắt. Đi rồi đến, mọi chuyện không thể đơn giản như hắn nói được. Đào lâm dưới kia đã bị y bố trí tầng tầng lớp lớp kết giới, không hề có một khe hở. Đừng nói là đi đến tận chân núi, ngay cả đặt chân vào bìa rừng cũng đã là một vấn đề nan giải, vậy mà hắn lại nói giống như chỉ vừa mới trải qua một cuộc tản bộ từ chân núi lên đến đỉnh núi. Phương Quân Càn quả đúng là Phương Quân Càn, không biết sống chết là gì!!

"Vậy ngươi đến đây làm gì?" Y ngước đầu hỏi hắn, trong thanh âm đã có vẻ ôn hòa hơn.

"Ta….A, ta…" Trong nhất thời hắn không biết phải trả lời ra sao với câu hỏi vừa mới được đưa ra. Không thể trả lời là tò mò nên mới lao người vào nơi cấm địa này rồi theo một con chim để đi đến đây. Nếu trả lời vậy thì làm gì còn uy phong của một vị hoàng tử U Minh giới. À, chim…Qua khóe mắt, hắn liền nhìn thấy một con chim trắng toát đang thản nhiên đậu trên một nhánh băng đào, trong óc liền xẹt qua một chút ánh sáng, mỉm cười vô cùng đắc ý.

"Phụ vương sai ta đến đây để xem Tuyết Phi Điểu người sai đi sao lâu quá chưa thấy về."

"Tuyết Phi Điểu?"

Y ngạc nhiên nhìn con chim trắng, lúc này đã rời khỏi nhánh băng đào đang sà xuống phía hai người. Bach y nhân vội vàng đứng dậy, đưa tay ra làm điểm tựa cho con Phi Điểu đáp xuống. Nhanh chóng lôi ra một ống thư nhỏ cột bên chân nó. Vừa lướt qua nội dung trong thư, sắc mặt y cũng dần dần trở nên băng lãnh, âm trầm.

Phương Quân Càn yên lặng đứng một bên nhìn biểu hiện của người trước mắt. Hắn có thể khẳng định lá thư đó chắc chắn là do chính tay phụ vương ngự bút, ngoài ra nội dung trong thư phải cực kỳ quan trọng, nếu không người đã không dùng Tuyết Phi Điểu hỏa tốc đưa tin đó đến đây. Xem ra bạch y thiếu niên này không phải là một người tầm thường.

Trong lúc hắn còn đang miên man suy nghĩ, người kia đã xem xong thư. Lá thư được y nắm chặt trong bàn tay thon mảnh, tinh xảo như ngọc trong phút chốc đã hóa thành một khối băng lạnh giá rồi nhanh chóng vỡ vụn, biến mất vào không trung. Trong không gian từ trước đến giờ chỉ tràn ngập sự băng giá nay lại thấm đượm mùi lãnh hương u uất mà thanh nhã. Người bạch y thiếu niên tĩnh lặng dõi mắt theo những hạt bụi trắng xáo tản mắc trong không trung, trong đôi mâu quang sâu thẳm tràn ngập sự ưu tư, bạch y phất phới tung bay theo từng làn gió nhẹ thoảng qua càng khiến cho thân ảnh người trở nên mông lung hư ảo. Phương Quân chăm chú dõi theo từng cử chỉ, dáng điệu của người bạch y thiếu niên trước mắt, trong lòng hắn bây giờ lại nổi lên vô vàn thắc mắc, tại sao từng cử chỉ, hành động của người đều mang đến cho hắn một cảm giác quen thuộc, dường như nét mặt của người, sự lãnh đạm của người, nét ưu tư trên khuôn mặt xinh đẹp, phải chăng trước đây hắn đã từng gặp qua, ngay cả mùi lãnh hương đang tràn ngập khắp không gian cũng quá đỗi thân thuộc. Nhưng_____ đây chẳng phải là lần đầu tiên hắn đặt chân đến nơi này sao? Đây không phải là lần đầu tiên hắn gặp người chứ?

"Ngươi…."

Vừa mở miệng định nói, người kia lại một lần nữa nhanh chóng cắt lời.

"Nhờ ngươi chuyển lời đến U Minh vương ta đã hiểu, sẽ nhanh chóng tìm ra đối sách cho việc này. Phi Điểu trả lại ngươi."

Hắn nhận lấy con bạch điểu từ tay người kia, nhưng ánh mắt vẫn thủy chung không rời khỏi khuôn mặt của y. Bạch y thiếu niên cũng ngước mắt nhìn lại hắn, trong đôi mắt như thủy tinh kia là một màn đêm thẳm thẳm, sâu đến mênh mông nhưng lại chỉ tràn ngập sự lạnh lùng, lãnh đạm. Ngay cả giọng nói của người cũng vô cùng thản nhiên.

"Ngươi về đi và đừng bao giờ đặt chân đến nơi này nữa."

Lời vừa dứt, một bức tường băng đột ngột dựng lên ngăn cách hai người, bạch y thiếu niên nhanh chóng lùi lại, lặng lẽ đứng dưới tán hoa đào đã trở thành băng giá. Bóng dáng đó, hư vô cô tịch lại gợi lên trong lòng Phương Quân Càn một cảm giác nhói đau.

"Trước đây ta và ngươi đã từng gặp nhau sao?"- Câu hỏi vô thức thoát ra khỏi môi hắn, thanh âm rất nhẹ nhưng lại tràn ngập sự nghi vấn, vang vọng khắp cả một trời tuyết phủ.

Bạch y nhân nhẹ mỉm cười, bàn tay giấu trong bạch sắc y bào khẽ siết chặt.

"Chưa từng!!" – Lời người kiên định, cũng giống như đỉnh Thiên Vân ngàn năm sừng sững nơi cấm địa Minh giới này.

Bức tường băng dâng cao che khuất tầm mắt của hắn, che luôn một ánh đau thương tràn ngập trong đôi mắt người.

Hắn nhìn chăm chú vào bức tường băng trước mặt một lúc rồi quay đầu bước đi, trong lòng không thể bình lặng, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về phía ngọn băng đào vẫn lãnh ngạo vươn cao trong màn sương băng giá kia.

Y đứng lặng, đưa mắt mãi chăm chú dõi nhìn vào bức tường băng phía trước như muốn xuyên qua đó mà dõi theo bóng dáng hỏa hồng dần chìm khuất trong màn sương bạc. Cho dù ngàn năm đã trôi qua nhưng hắn vẫn không hề thay đổi, vẫn một thân huyết y đỏ rực như ngọn lửa, vẫn khuôn mặt anh tuấn, tiêu sái, tà mị, đôi mắt sâu thẳm luôn phát tán ra những tia lưu quang sắc bén như kiếm phong, dáng điệu lười biếng nhưng lại nhàn nhạt để lộ ra một thứ khí chất cao quý, ngạo mạn khinh cuồng.

Nhẹ thả lỏng bàn tay nãy giờ vẫn nắm chặt, cúi đầu nhìn xuống những vết máu còn lưu lại trong lòng bàn tay, cõi lòng đau đớn như bị vò nát. Rõ ràng biết trước mọi chuyện sẽ như vậy, rõ ràng kết cuộc này do chính mình lựa chọn, nhưng tại sao vẫn không tránh khỏi cảm thấy đau lòng như vậy? _____ Y nhắm

mắt, ngẩng đầu hướng về vầng thái dương đang lặng khuất nơi chân trời. Bóng dáng người cô tịch, hiện rõ trên nền trời, như một ánh đao sắc bén rạch ngang cõi thiên không.

Phương Quân Càn, Tiếu Khuynh Vũ đã cùng ngươi… ngàn năm tương kiến.

Đêm. Nguyệt minh trải ánh sáng xanh thẳm của mình xuống nhân gian. Vầng trăng nơi này mang một màu ngọc bích tinh khiết, nhuộm toàn cõi U Minh trong một màn đêm âm u, cô tịch. Sâu trong Huyễn Minh điện, một bóng người vẫn trầm mặc ngồi bên ô cửa sổ, tay nâng chung rượu lặng lẽ ngắm nhìn ánh trăng nơi xa. Trên nền xanh nhạt của nguyệt minh, hiện rõ bóng dáng của một thân đào cô tịch, ngạo nghễ ngàn năm trên đỉnh núi tuyết phủ. Phương Quân Càn ngửa đầu uống cạn chung rượu. Rượu thật cay, thật sảng khoái nhưng tại sao lại vẫn không xua được bóng dáng của người bạch y thiếu niên kia ra khỏi đầu óc. Hình ảnh người cứ mãi đeo đuổi hắn, vươn vấn bên người không phút nào tan. Y là ai? Dường như y có quen biết hắn nhưng hắn lại không nhớ đã từng gặp y. Nhưng nếu đã chưa từng gặp nhau, vậy tại sao trong khoảng khắc đó y lại gọi tên hắn? Ánh mắt ôn nhu tràn ngập trong sương mờ, nụ cười nhẹ nở trên hoa dung như ngọc, tại sao lòng hắn lại nhói đau? Còn những hình ảnh lướt qua trước mắt đó là sao? Rõ ràng đã có rất nhiều hình ảnh hiện ra nhưng tại sao hắn lại không thể nhớ được bất cứ một hình ảnh nào? _____tại sao, tại sao và tại sao? Hàng ngàn câu hỏi tại sao luôn vấn vương, quay cuồng trong đầu óc hắn. Phương Quân Càn lắc lắc đầu, đưa tay rót thêm một chung rượu, nâng chén ngắm nhìn gốc đào in hằng trên mặt trăng nơi xa.

Đêm nay ta mời ngươi chung rượu, chúc mừng hạnh ngộ nơi thiên nhai.

4. Chương 3

"Điện hạ, điện hạ!!!" – Một lão nô tuổi trạc tứ tuần đang còng lưng trên con tuấn mã sải vó hướng về phía thân ảnh một người thiếu niên đang lặng lẽ đứng ngoài đào lâm, đưa ánh mắt tà mị ngóng trông đỉnh Thiên Vân chìm khuất trong mây mù.

"A Phúc…" Vừa thấy người tớ già phi đến cạnh mình, Phương Quân Càn đã nhanh chóng cướp lời gã, ngăn chặn một tràng than vãn mà đối với hắn đã trở nên quá quen thuộc, "Tại sao ta lại không thể vào được đào lâm như hôm trước?"

Nhìn khuôn mặt đăm chiêu của chủ tử trẻ tuổi trước mắt, A Phúc không ngăn được một hồi ai thán, nhanh chóng cất lên chất giọng già nua cằn nhằn.

"Lão tổ tông của tôi ơi, điện hạ yêu quý của tôi ơi. Nơi này vốn dĩ không thể vào. Mà đã không vào được thì trăm lần vạn lẫn cũng không nên vào. Trước đây đã không biết bao nhiêu kẻ chỉ vì tò mò mà một đi không trở lại, ngài không thương thân ngài thì cũng nên thương cho thân già của lão với. Lão…"

"Chắc là y không muốn gặp ta!"

"Vâng?"

Nhẹ nhàng buông lỏng một câu, hắn nhanh chóng quay ngựa hướng về phía hoàng cung. Đã vài ngày trôi qua từ sau lần gặp gỡ đầu tiên đó, nhưng cho dù thử mọi cách hắn vẫn không thể nào dấn được một bước chân vào chốn đào lâm hoa mộng kia, chứ đừng nói gì đến việc đặt chân lên đỉnh Thiên Vân phủ tuyết kia.

Phương Quân Càn hắn đã sống cả ngàn năm nơi U Minh giới này, chưa có việc gì khiến hắn lưu luyến, chưa có người nào khiến hắn chú tâm, chỉ riêng có người bạch y cô độc giữa chốn băng tuyết đó lại như níu giữ tâm hắn. Một lần sơ ngộ, đó có phải là duyên phận, hay cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng thoáng qua?

Màn đêm tĩnh lặng đang thả bộ trên từng con đường vắng vẻ trong Phong Đô thành, bóng tối bao trùm khắp nơi, có chăng chỉ là vài ngọn đèn yếu ớt phát ra thứ ánh sáng vàng vọt trong màn sương khói mơ hồ. Nhưng sâu trong nội viện vẫn có một căn phòng còn đang sáng đèn. Ánh sáng nhạt nhòa xuyên thấu không gian tịch mịch xung quanh, phủ bóng lên thần ảnh một tử y nhân với khuôn mặt anh tuấn tràn ngập sự ưu tư, dõi mắt trông theo vầng minh nguyệt nơi xa.

Không biết hắn đã đừng như vậy bao lâu, chỉ biết rằng trên tấm áo choàng tử sắc đã lấm tấm điểm sương, chén trà Thanh Nguyệt hắn cầm trong tay cũng đã nguội lạnh từ bao giờ, nhưng dường như người không hề để ý đến điều đó, ánh mắt chứa đầy ưu tư như theo đuổi một ý nghĩ mông lung. Đột nhiên, ánh mắt hắn khẽ chuyển, khóe miệng câu dẫn ra một nét cười thanh thản khi cảm nhận một mùi lãnh hương u uất, thanh nhã nhẹ nhàng tản mác khắp không trung.

"Cuối cùng huynh cũng đã đến." Hắn quay người, đối diện với một bạch y thiếu niên vừa xuất hiện từ thinh không, chắp tay hành lễ, "Tiếu huynh, ngàn năm tái kiến."

"Phong đệ, ngàn năm tái kiến." Y nhân nhẹ mỉm cười, cũng cúi đầu đáp lễ.

"Tiếu huynh, mời ngồi, đệ nghĩ tối nay huynh thế nào cũng sẽ đến nên đã chuẩn bị sẵn một ấm thanh trà đợi huynh. Mời!"

"Mời!!"

Khi hai chiếc chén bằng phỉ thúy tinh xảo đã chứa đầy thứ nước sóng ánh màu xanh lam trong suốt, hương trà nhẹ nhàng như sương khói lan tỏa khắp phòng cũng là lúc không khí giữa hai người lại một lần nữa rơi vào trầm mặc. Dường như mỗi người đang theo đuổi một ý nghĩ của riêng mình.

Cuối cùng U Minh vương lại là người lên tiếng trước.

"Tiếu huynh vậy chuyện đó, huynh có cao kiến gì không?"

Bạch y thiếu niên vẫn bảo trì sự im lặng, khẽ xoay xoay chén trà phỉ thúy trong bàn tay tinh xảo như ngọc, đôi mâu quang sâu thẳm ẩn chứa quang ba không ngừng lưu chuyển vẫn chăm chú nhìn vào một điểm vô

định. Cuối cùng, khóe môi vẽ nên một nét cười lãnh đạm.

"Ta sẽ mở kết giới tại Quỷ Cốc quan cho đoàn sứ giả thần ma vào. Ta cũng muốn xem ngàn năm công kích không thành cuối cùng bọn chúng lại có thể bày ra kế sách gì!"

"Nếu được như vậy thì thật sự đa tạ huynh" đuôi lông mày nhẹ giãn ra, trên khuôn mặt anh tuấn phảng phất một nét nhẹ nhõm, "Cho dù có kết giới bảo vệ, nhưng tại biên quan chúng ta vẫn không ngừng giao chiến với thần ma. Nếu lần này có thể cùng sứ giả đạt được một thỏa thuận nghị hòa, âu cũng là một điều tốt cho cả hai bên. Hơn nữa…"

Hắn dừng ngang những lời muốn nói, chỉ kín đáo đưa mắt liếc nhìn người thiếu niên thanh quý vẫn an nhiên tĩnh tọa bên cạnh.

Y dường như không để tâm lắm đến những lời hắn nói, chỉ ưu nhã nâng lên chung trà, nhẹ nhàng khỏa đi vài cái rồi đưa lên môi nhấp một ngụm. Vẻ mặt vẫn giữ nguyên vẻ lãnh đạm thường nhật khiến người khác không thể nhìn ra biểu tình.

Đột nhiên y quay người về phía U Minh vương, chiếu thẳng đôi mục quang đen thẳm vào người hắn.

"Bất quá, ta có một thỉnh cầu."

Bị cặp hắc diệu thạch đó chiếu thẳng vào người khiến cho ngay đến U Minh vương oai phong một cõi cũng có chút giật mình, nhưng hắn cũng rất nhanh trấn định lại thần trí.

"Tiếu huynh xin cứ nói!"

"Từ hôm nay ta muốn tá túc tại U Minh cung. Hy vọng Huyền Phong Minh vương có thể thành toàn cho ta."

"Nhưng như vậy thì….Hắn…"

Hắn kinh ngạc nhìn người thiếu niên trước mặt, định nói một điều gì đó nhưng lời còn chưa dứt đã thấy người kia thu lại ánh nhìn, nhàn nhạt lên tiếng.

"Có những việc phải làm thì vẫn phải làm!"

Hắn nhìn y một chút, cuối cùng cũng gật đầu ưng thuận. Hướng ngoài cửa truyền lệnh.

"Người đâu, đưa Tiếu công tử đến Linh Nguyệt cung nghỉ ngơi."

“Đa tạ!!”

“Lời đa tạ đó, đệ là người phải nói mới đúng. Tiểu huynh, xin đa tạ!!!”

Y chỉ cúi đầu mỉm cười, sau đó lập tức quay người rời đi.

.

5. Chương 4

Lần bước theo những hành lang khúc khuỷu, tăm tối tiến sâu vào nội viện U Minh cung, hướng theo ánh đèn lúc mờ lúc tỏ của tên thái giám dẫn đường, y chỉ đưa mắt thản nhiên lướt nhìn cảnh vật đang chìm đắm trong màn đêm thăm thẳm nơi U Minh giới. Đột nhiên một luồng khí tức quen thuộc theo gió truyền đến khiến y chú ý, xa xa còn mang theo tiếng đao kiếm chém vào không trung. Bạch y nhân lập tức dừng cước bộ, hướng ánh mắt về nội viện tăm tối khuất sau những tàn liễu.

Nhận thấy bạch y công tử phía sau mình đột nhiên dừng bước, lại chăm chú nhìn về một hướng, tiểu thái giám đang dẫn đường cho y tinh ý nhận ra tâm tư của khách nhân, nhanh chóng lên tiếng.

“Công tử, nơi đó là nội viện của đại hoàng tử.”

“Phương Quân Càn sao?”

Tên của đại hoàng tử U Minh giới vừa thoát ra khỏi môi của vị công tử thanh quý kia đã khiến cho tiểu thái giám không khỏi hoảng sợ đến trắng mặt. U Minh giới giới luật vô cũng nghiêm khắc, một trong những điều cấm kỵ đó chính là gọi thẳng danh tự của hoàng tộc, không ngờ hôm nay vị công tử lạ mặt vừa mới xuất hiện này lại thản nhiên gọi tên của đại hoàng tử, hơn nữa trong giọng nói cũng không hề có một chút cung kính, lễ độ. Thử hỏi làm sao một tiểu thái giám nhỏ bé như hắn lại không bị dọa đến thất kinh, vội vàng lên tiếng khuyên can.

“Công tử à, từ nay về sau ngài đừng tự ý gọi thẳng danh xưng của hoàng tộc như vậy. Cho dù ngài có là khách quý của đại vương thì cũng sẽ mất mạng như chơi đó.”

Người kia lại như hoàn toàn không để ý đến những lời khuyên can tận tình của hắn, ánh mắt y vẫn thủy chung nhìn về phía nội viện tăm tối, cuối cùng lại buông ra một câu dọa cho tên hắn suýt nữa ngã uỵch xuống đất.

“Ta muốn đến đó!!”

Nói rồi lập tức nhanh chân hướng về phía cung hoàng tử, không thèm để ý đến vẻ mặt thống khổ gần như sắp khóc của tiểu thái giám bên cạnh.

Không phải chứ a ~! Ta còn muốn sống thêm vài năm nữa mà!!!

Hắn chỉ còn biết cách âm thầm khóc thét, luống cuống bước theo thân ảnh bạch y phiêu nhiên trước mắt.

Y vẫn bước trên những hành lang gấp khúc, băng qua những con đường rải sỏi hướng về nơi người kia đang hiện diện, trong lòng cũng không ngừng tự hỏi chính bản thân, 'y thực sự muốn gặp hắn sao?'

Ngàn năm qua trên đỉnh Thiên Vân băng giá, y một mình cô độc, cố gắng chôn sâu những hồi ức về hắn trong tận đáy lòng. Để rồi mỗi đêm đều giật mình tỉnh giấc mới nhận ra tiền kiếp nay đã hóa thành hư không, ngay cả một đoạn ái tình khuynh đảo thế nhân ngày trước cũng đã phủ mờ thiên thu. Một phút nhân sinh ảo mộng, một khoảng hồng trần phù hoa, cuối cùng chỉ còn lại tĩnh lặng.

Lựa chọn vẫn là y, kết cục cũng do y an bài, y không muốn lập lại sai lầm mình từng mắc phải nhưng cuối cùng mới hiểu ra được chính bản thân lại chẳng thể buông tay.

Ngày đó, trên đỉnh Thiên Vân tuyết phủ, mở mắt ra lại thấy khuôn mặt quen thuộc của hắn đang chăm chú nhìn mình, bất giác tất cả những hồi ức như một con sóng dữ, phá sập tất cả mọi rào chắn mà ngàn năm qua y đã cố công dựng nên. Cuối cùng, y cũng đã hiểu tại sao hắn có thể an toàn vượt qua tầng tầng kết giới nơi đào lâm mà y đã dày công bố trí, vượt qua rào cản mà không có bất cứ người nào hay cho dù là thần tiên cũng chẳng thể vượt qua. Lý do thật vô cùng đơn giản, lý do chỉ bởi vì hắn là… Phương Quân Càn!

Phương Quân Càn.

Cái tên đã trở thành hồi ức, cái tên của người mà y đã khắc sâu trong lòng.

Ẩn mình sau những tán liễu, y đưa mắt nhìn thân ảnh hỏa hồng đang chìm ngập trong một điệu kiếm vũ. Tóc đen theo gió phi tán, huyết sắc áo choàng tung bay, kiếm quang tung hoành ngợp trời tạo nên một khung cảnh diễm lệ nhưng lại mang vài phần hùng tráng.

Đêm nay Phương Quân Càn lại không thể nào an giấc. Hắn nằm trên giường lăn qua lộn lại vài vòng vẫn không thể dỗ yên giấc ngủ. Từ ngày quay về trên đỉnh Thiên Vân, bóng dáng cô tịch của người bạch y thiếu niên lặng lẽ đứng dưới gốc đào băng giá luôn luôn ám ảnh đầu óc hắn. Hắn đã cố quên, nhưng khi bóng tối bao trùm lên cảnh vật, nhìn ngọn núi như ánh đao sắc bén cắt ngang bầu trời đêm thì ảo ảnh đó lại hiện ra trước mắt hắn.

Giữa một trời lạc hoa tịch mịch, thân ảnh bạch y ẩn hiện trong cơn mưa hoa. Bóng dáng đó diễm lệ nhưng lại quá xa xôi hư ảo. Tuy không thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng của bạch y nhân đó nhưng không hiểu tại sao lại cho hắn cảm giác người trong ảo ảnh đó cùng với vị bạch y thư sinh vô tình tương ngộ nơi đỉnh thiên nhai băng phủ kia là cùng một người.

Phương Quân Càn lắc lắc đầu tự cười giễu bản thân, làm sao vị bạch y thư sinh thanh nhã, thoát trần kia lại cùng với người trong ảo tưởng của hắn là một được. Mà từ bao giờ hắn đã trở thành một kẻ quỵ lụy, suốt ngày chỉ ôm những ảo tưởng không thật vậy? Hắn nhanh chóng bật người dậy trên giường, sải bước ra trước tiền viện, bàn tay khởi phát một đạo thanh quang, khi ánh sáng tắt đi trong tay hắn đã nắm chặt Cửu U Hàn Kiếm, tỏa ra thứ sát khí âm lãnh.

Thanh phong từng trận quét qua sân viện trống trải, thổi tung tấm áo choàng huyết sắc người thiếu niên đang khoác trên mình. Hắn tĩnh lặng đứng đó, kiếm nắm chặt trong tay, nhắm mắt ngưng thần. Bất chợt, kiếm quang vụt lóe, kiếm đã xuất vỏ múa lượn trong không trung. Thân ảnh hắn như một vệt máu đỏ rực lóe lên trong đêm đen, hòa cùng ánh kiếm quang tung hoành. Hắn hăng say múa kiếm, thân ảnh lưu chuyển theo một giai điệu bất ngờ vang vọng bên tai. Kiếm quang ngợp trời, hồng sắc tản mác, ánh kiếm lướt qua mắt hắn làm bùng lên cả một trời tràn ngập lạc hoa phi vũ. Dưới hoa có một người đang ngồi gảy đàn, bàn tay như ngọc nhẹ lướt trên cung huyền cầm, âm thanh trong trẻo như vang vọng,tràn ngập khắp thinh không, tấu lên một giai điệu quen thuộc. Khung cảnh mỹ lệ, hư ảo như ở giữa chốn thiên đình.

Phương Quân Càn lập tức đình chỉ cước bộ, đưa mắt ngạc nhiên nhìn ra xung quanh. Nhưng bao bọc lấy hắn chỉ tràn ngập sự yên lặng cùng màn đêm đang ngự trị khắp nơi.

Trong lúc Phương Quân Càn vẫn chưa kịp định thần, thì sự tĩnh lặng của màn đêm đột nhiên bị phá vỡ bởi hơn một chục ánh kiếm quang sắc bén, cùng hàng loạt thân ảnh hắc y xuất hiện từ không trung.

Bị bất ngờ, Phương Quân Càn nhanh chóng lùi lại mấy bước, đưa Cửu U Hàn Kiếm lên quá đầu, ngăn chặn đòn tấn công của những tên hắc y nhân, hoàn toàn không kịp phòng bị một ánh đao vụt lóe lên sau lưng.

PHẬP!!!!

Phương Quân Càn bàng hoàng liếc nhìn thân thể đổ gục trên mặt đất của tên hắc y lúc nãy vẫn còn hung hãn vung đao. Ánh mắt đã tắt ngang của hắn lộ rõ sự bàng hoàng, trên thi thể không còn sức sống, lấp lánh một dải kim tuyến ánh vàng mà đầu kia đang được một người bạch y thiếu niên nắm chặt trong tay.

Nhìn thấy đồng đội của mình hồn lạc Tây Thiên chỉ trong chớp mắt, đám hắc y nhân không khỏi có chút thất thần, nhân cơ hội này Phương Quân Càn lập tức phát động nội lực trên kiếm, đánh bật tất cả mọi đòn tấn công của những tên hắc y còn lại, khiến chúng phải thối lui ra sau.

Một trong những tên hắc y, dường như là kẻ đứng đầu, đưa ánh mắt thâm độc liếc nhìn cả hai người, đưa ra một mệnh lệnh vô cùng ngắn gọn bằng thứ chất giọng độc ác như loài rắn rết.

"Giết!!"

Hắc y sát thủ chia thành hai toán, tấn công về phía hai người. Mắt nhìn đám sát thủ đang hùng hổ xông đến, Phương Quân Càn khẽ nhếch khóe môi để lộ ra một nụ cười tà mị, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, sắc bén chẳng khác nào kiếm phong. Lúc nãy hắn có chút thất thần nên bọn chúng mới có cơ hội ra tay, chẳng lẽ chỉ đánh được một đòn lại cho rằng mình đang ở thế thượng phong sao? Hắn nhẹ xoay người, chỉ thấy một ánh kiếm quang sắc bén lóe lên giữa không trung, năm thân thể hắc y nhân đang hùng hổ lao đến đột

nhiên đứng khựng sau đó lập tức đổ rạp xuống đất, đầu lìa khỏi cổ, trong ánh mắt vẫn còn vằn lên sự hung tàn như khi còn sống. E rằng bọn chúng đến lúc chết, vẫn chưa biết là mình đã chết!!!

Hấn quay đầu, nhìn cuộc chiến đang diễn ra bên cạnh, chỉ thấy một đạo kim quang vàng rực vụt lóe, như ánh sao xẹt qua màn đêm.

Kim quang vụt tắt chỉ để lại thân thể của năm sáu gã hắc y nhân, trong ánh mắt vẫn còn nguyên ánh kinh hoàng, trên cổ họng lưu lại vết máu mảnh như sợi chỉ.

Bạch y nhân thu dây, trong ánh mắt vẫn giữ nguyên vẻ lãnh đạm băng lãnh, dường như cuộc chém giết vừa rồi cũng chẳng mảy may làm y giao động. Đưa đôi mắt trong trẻo hướng về thân ảnh hỏa hồng trước mặt, đã thấy trên khuôn mặt anh tuấn tà mị của hấn bày ra một nụ cười tươi rói như ánh mặt trời thắp sáng đêm đông.

"Cuối cùng đã gặp lại ngươi! Lần này đa tạ ngươi đã cứu ta một mạng, xin cho biết quý tánh đại danh để ngày sau báo đáp."

Y nhìn hấn một lúc rồi cũng cuối đầu hành lễ. Trước sau gì cũng không tránh khỏi chuyện này, hơn nữa lần này là bản thân y tự ý muốn đến đây, dù sao cũng không thể né tránh mãi được.

"Đại hoàng tử đã quá khách sáo rồi! Tại hạ Tiếu Khuynh Vũ, xin bái kiến hoàng tử điện hạ!!!"

6. Chương 5

Giữa môt trời lạc hoa thê diễm, những cánh đào nhẹ nhàng múa lượn trong một vũ điệu êm ả. Văng vẳng trong không trung là tiếng đàn dìu dặt tấu lên một khúc ca bi tráng. Từ giữa khung cảnh như chốn bồng lai tiên cảnh, hư hư ảo ảo, nửa thực nửa mộng đó, hai nam tử không biết từ đâu xuất hiện, chậm rãi tiến đến. Đào hoa như nhận ra khí tức quen thuộc, liền vươn vấn bên hai người, trút những cánh hoa hồng nhạt diễm lệ lên tà áo trắng muốt của người bạch y công tử thanh cao thoát tục, an tĩnh tọa trên luân ỷ. Vui vẻ đùa giỡn, hòa màu cùng dải hồng cân thắm đỏ của thiếu niên vương hầu đang tĩnh lặng đi phía sau.

Bạch y công tử đưa tay, hứng những cánh hoa đang nhẹ nhàng phi vũ: "Năm nay dường như đào hoa lung linh, tươi đẹp khác thường."

Thiếu niên vương hầu, nhẹ ngẩng đầu, phủi đi vài cánh hoa còn vương trên mái tóc đen tuyền, tà mị mỉm cười: "Có lẽ biết hôm nay Khuynh Vũ sẽ đến nên cả mạn sơn đào hoa này mới thúc giục khai hoa để chào đón đó…"

Tiếng cười nói từ xa xa vẳng lại như làm kinh động hai người thiếu niên, họ đưa mắt nhìn về một gốc đào thụ có rất đông người đang tụ tập nơi đó. Những người đó không ngừng hoa tay, múa chân làm cho lạc hoa tung bay tán loạn.

Hồng cân thiếu niên không dấu nổi phấn khích nói: "Đào hoa thực sự là loại hoa ưa thích ồn ào náo nhiệt nha!"

Nghe vậy, bạch y thiếu niên thản nhiên, đáp lời: "Không đâu, kỳ thực đào hoa là một loại hoa vô cùng tịch mịch…"

Nhưng dường như hồng cân thiếu niên không chú tâm lắm đến lời của bạch y nam tử, hắn dường như đang chăm chú nhìn một thứ khác. Sau đó đột ngột hướng người kia mỉm cười, nhẹ nhàng buông ra một câu: "Khuynh Vũ đợi ta một chút."

Ngay sau đó hắn nhanh chóng phi thân về phía một gốc đào thụ bên dòng sông xanh thẳm, phóng vút lên ngọn cây cao nhất bẻ lấy một nhánh đào rồi lập tức quay về bên người thiếu niên vẫn an nhiên tĩnh tọa trên luân ỷ, đem nhành đào trong tay dịu dàng đưa đến trước mặt y.

"Tặng Khuynh Vũ!"

Bạch y thiếu niên có chút chần chừ, rồi cuối cùng cũng đưa tay nhận lấy cành đào. Nhưng _____

Khi bàn tay của thiếu niên vừa chạm vào nhánh đào, một trận cuồng phong đột ngột nổi lên khắp đất trời, lạc hoa như một cơn lốc điên cuồng cuộn xoáy nhấn chìm toàn bộ cảnh vật trước mắt, sau đó tụ tập lại thành một dải hồng cân thắm đỏ đang được một bàn tay như ngọc nắm chặt.

Bạch y thiếu niên đúng tĩnh lặng nơi đó, nhẹ nhàng đưa hồng cân lên chạm vào đôi môi như cánh đào, từng giọt nước mắt trong suốt lăn dài theo hoa dung như ngọc, giữa hàng mi là một điểm chu sa thắm đỏ, phi diễm hồng trần. Sau đó y từ từ thả tay, hồng cân theo gió tung bay, như một vết máu rạch ngang bầu trời, che đi thân ảnh thiếu niên cùng một ánh chớp kinh thiên động địa từ trời cao giáng xuống.

Một bàn tay vô lực buông rơi trên nền tuyết trắng……

"KHUYNH VŨ!!!!"

Phương Quân Càn hoảng hốt vùng dậy trên giường, bàn tay hắn đưa ra như muốn nắm lấy một thứ gì đó giữa không trung, toàn thân ướt đẫm, hơi thở gấp gáp, trong ánh mắt chứa đầy sự đau thương vô hạn.

Hắn thất thần ngồi như vậy một lúc mới có thể trấn định lại tinh thần. Hít sâu vài hơi để điều hòa lại nhịp thở, ánh mắt chứa đầy bi thương lúc nãy đã hoàn toàn biến mất chỉ còn để lại sự ngạc nhiên trong con ngươi sâu thẳm đang nhìn chằm chằm vào bàn tay mình.

"Lại là giấc mơ đó nữa sao? Cũng lâu rồi…"

Từ nhỏ hắn đã luôn có những giấc mơ như vậy, những giấc mơ về một nơi mà hắn chưa từng biết, những

giấc mơ luôn kết thúc với một ánh chớp xé toạc bầu trời và một bàn tay buông rơi trên nền tuyết trắng. Hắn không nhớ hết nội dung trong những giấc mơ đó, nhưng mỗi lần tỉnh lại chỉ cảm thấy cõi lòng đau đớn như bị xé nát, âm ỉ như ngàn vạn mũi đao không ngừng đục khoét. Nhưng lần này hắn còn nhớ thêm một cái tên, một cái tên mà cuối mỗi giấc mơ hắn đều tê thanh thét gào…

Khuynh Vũ!!

Hắn nhẹ giọng lẩm bẩm: "Khuynh Vũ!!? Là Tiếu Khuynh Vũ sao?"

Phương Quân Càn trầm ngâm một lúc, cuối cùng hắn cũng lắc lắc đầu đứng dậy, bước xuống khỏi giường, đến bên cạnh mộc bồn. Khi thứ nước lạnh căm chạm vào da mặt, hắn cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái, những giấc mộng như lùi xa vạn trượng. Nhưng _____ mộng có thể lùi xa, những nghi vấn vẫn còn được hắn giữ nguyên trong lòng. Hơn thế nữa, bây giờ lại tăng thêm vài phần hứng thú. Hắn thật sự muốn biết, hắn cùng người bạch y thiếu niên thanh cao, xuất trần đó có liên quan gì với nhau.

Sau khi chỉnh trang xiêm áo chỉnh tề, hắn thong thả hướng Linh Nguyệt cung mà đi tới. Người mà hắn muốn gặp, chắc chắn đang ở nơi đó.

Ngoại viên Linh Nguyệt cung có một thủy hồ rất rộng, giữa hồ tọa lạc một hương đình thanh nhã, sa trướng phất phơ theo từng ngọn thanh phong nhẹ nhàng lướt qua. Trong đình, một bạch y thiếu niên đang tĩnh tọa bên cây cổ cầm, từng ngón tay như ngọc điêu khẽ lướt trên cung đàn, tấu lên một giai điệu êm ả, hòa tang thương.

Nguyệt quang sắc, nữ tử hương

Lệ đoạn kiếm, tình đa trường.

Đau thì nhiều, vô tự tưởng

Là đã quên ngươi rồi.

Hồn cô đơn, phóng theo gió.

Ai gạt bỏ nỗi nhớ si tình lang.

Hồng trần này là chiến trường.

Thiên quân vạn mã ai có thể xưng vương.

Tình quan ai dám xông qua.

Vọng minh nguyệt, tâm bi thương.

Thiên cổ hận, luân hồi nếm trải.

Ai vừa nhắm mắt lại điên cuồng.

Đạo thế gian này là vô thường.

Nhất định người dám yêu cả đời chịu đau thương

(Lời hát trong bài Nhâm Bình Sinh của Phi Thiên Lâu)

"Bộp, bộp, bộp!!!"

Tiếng đàn vừa dứt đã nghe tiếng tán thưởng vang lên. Bạch y thiếu niên cũng không ngẩng đầu, chỉ nhẹ giọng lên tiếng: "Đại hoàng tử có nhã hứng lắng nghe, thật là phúc phần cho tại hạ."

Hỏa bào thiếu niên vén lên tấm sa trướng, bước về phía người thiếu niên vẫn đang tĩnh tọa bên cây cổ cầm. Y một thân bạch y trắng muốt bất nhiễm bụi trần, tóc đen phi tán trên bờ vai mỏng manh, bóng dáng hư ảo, thanh thoát, mi gian một điểm chu sa long lanh, diễm lệ, mâu quang đen thẳm như thâu cả hồng trần vạn trượng nổi bật trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân, nhưng lại ẩn chứa vạn phần bi thương hòa tịch mịch. Trong không trung thoang thoảng một mùi hương hoa đào u nhã thanh cao. Hắn nhíu mày nhìn y, nhưng rất nhanh đã lấy lại vẻ thản nhiên, bên khóe môi nhẹ vẽ nên một nụ cười tà mị.

"Thiên cổ hận, luân hồi nếm trải – Ai vừa nhắm mắt lại điên cuồng – Đạo thế gian này là vô thường – Nhất định người dám yêu cả đời chịu đau thương. Nếu ta đoán không lầm thì Tiểu công tử đây đang hoài niệm về một cố nhân nào đó. Chẳng hay…"

"…."

"Ngươi là hận hay là yêu kẻ đó?"

Bạch y thiếu niên từ từ ngẩng đầu, đôi hắc diệu thạch chứa đầy sự cao ngạo hòa băng lãnh chăm chú nhìn vào Phương Quân Càn, trên nét mặt nhìn không ra cảm xúc. Y im lặng nhìn hắn một lúc lâu rồi mới thản nhiên lên tiếng: "Nếu ta nói, không yêu cũng không oán?"

Phương Quân Càn không vội vã trả lời câu hỏi của y, hắn thong dong đi đến bên thạch bàn kê giữa đình, từ tốn rót ra một chung trà, đưa lên khỏa khỏa vài cái rồi mới nhấp một ngụm. Lúc đó hắn mới liếc mắt nhìn y, trong ánh mắt tràn ngập tiếu ý cùng sự thích thú.

“Vậy ta mạn phép cho rằng công tử đây rất yêu kẻ đó!!!”

“Tại sao điện hạ lại cho như vậy?”

Hắn im lặng xoay xoay chén trà trong tay, mỉm cười, thản nhiên buông ra một câu: “Cảm giác!!”

Nghe câu trả lời của hắn làm Tiếu Khuynh Vũ không khỏi tròn mắt ngạc nhiên.

Cảm giác, cái gì gọi là cảm giác? Nói trắng ra là ngươi đoán bừa đi ~~~!

Trong lúc y còn đang trừng mắt nhìn người kia thì bên ngoài một tên thái giám đã nhanh chóng bước vào, cúi đầu thi lễ: “Đại hoàng tử, Tiếu công tử Minh vương cho mời!”

Hai người nhất thời đưa mắt nhìn nhau, rồi vội vã ly khai hương đình, bước theo tên thái giám.

Huyền Linh cung…

CHOANG!!!!

Âm thanh chói tai của chén trà bị ném vỡ trên nền đất, tiếp theo đó là thanh âm giận dữ của một nam tử hãy còn rất trẻ từ trong cung vọng ra.

“Cái gì? Lại thất bại nữa? Vậy mà lũ vô dụng các ngươi còn dám vác mặt về đây gặp ta sao?”

“Ngươi bé bé cái mồn một chút đi! Không lẽ ngươi muốn cả hoàn cung này biết những chuyện đẹp đẽ mà ngươi đang làm sao?”

Hán tử khoác trên người thanh y trường bào, ưu nhã nhấc chén trà lên nhấp một ngụm, thản nhiên cắt lời của vị nam tử trẻ tuổi nọ. Sau màn sương khói mơ hồ của hương trà, ẩn hiện một đôi mắt hắc bạch phân minh, lạnh lẽo tựa hàn băng.

“Nhưng ta…”

“Ta bảo ngươi câm miệng!!!” Giọng nói gã lạnh lùng tràn ngập sát khí, khiến cho tất cả những kẻ có mặt ở đó không rét cũng phải run.

Một lão trung niên mặt mày gian xảo nãy giờ vẫn ngồi theo dõi cuộc đối thoại của hai người vội vàng lên tiếng giàn hòa, đôi mắt cáo ti hí của lão hướng tử y nam tử tràn ngập sự nịnh nọt lấy lòng.

"Ấy ấy, xin ngài đừng giận. Chất nhi còn nhỏ tuổi, tính tình nóng nảy, hành sự đôi khi còn lỗ mãng", vội vàng quay qua đứa cháu trai vẫn còn mặt ủ mày chau, bừng bừng tức giận lên giọng quát: "Ngươi còn không mau cúi đầu nhận lỗi đi."

Hắn trừng trừng nhìn người thanh y nam tử vẫn tĩnh lặng thưởng trà một lúc, mới cúi đầu tạ lỗi: "Ta trẻ người non dạ, hành động lỗ mãng, mong tiên sinh bỏ quá cho!!!"

Gã không thèm liếc hắn lấy một cái, chỉ nhẹ nhàng đặt xuống chén trà đang uống giở trong tay, phất áo rời đi.

Nhìn bóng lưng tiêu sái từ từ biến mất sau những tán liễu, ánh mắt gã thanh niên vằn lên những tia giận dữ, mạnh chân đá thẳng vào tên hắc y nhân vẫn im lặng quỳ dưới đất nãy giờ, hắn nghiến răng nghiến lợi rít lên như loài rắn rết.

"Ngươi còn không mau cút đi!!! Muốn ta chém chết tên vô dụng như ngươi sao?"

"Chất nhi, ngươi vẫn không bỏ được cái tính nóng nảy."

"Hoàng thúc, hắn như vậy mà người có thể để yên được sao?"

Lão già nhàn nhã nâng chén trà còn đang bốc khói, uống hẳn một ngụm lớn, sau đó quay về phía đứa cháu trai yêu quý bày ra một nụ cười gian xảo.

"Chất nhi ngoan, cố gắng nhẫn nhịn một chút đi. Chỉ cần người đó tới hắn sẽ trở thành kẻ vô dụng đối với chúng ta. Lúc đó, muốn chém, muốn giết là tùy ngươi."

Hai kẻ quỷ quyệt nhìn nhau, bày ra một nụ cười yêu dị. Trong đôi mắt chúng ánh lên một thứ ánh sáng lạnh lùng và tàn nhẫn.

"Hoàng thúc, ngươi quả là nhìn xa trông rộng. Chất nhi bái phục!!!

Bên ngoài đột ngột vang lên tiếng bước chân vội vã, chẳng bao lâu sau đã thấy một tên thái giám cung kính cúi đầu bước vào.

"Nhị hoàng tử, quốc sư, Minh vương cho mời."

.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/khuynh-can-thien-nien-luyen